

ЖАБЕШКИЯТЪ РАЙ

Сивата жаба имаше шестъ жабчета. Презъ лѣтото бѣха радостни въ блатото. Показваха главичкитѣ си надъ водата, гълтаха лакомо мушици и се грѣха на слънце. А вечеръ, когато месецътъ изгрѣваше надъ могилата, тѣ почваха своитѣ концерти:

— Врякъ-ки-ки, врякъ-ки-ки! Врякъ-врякъ!

Но настѣпи суша. Блатото пресъхна. Сивата жаба и шесттѣ жабчета се умислиха подъ камъка.

— Какво си се одрѣмала, Сивушке, — попита една зелена жаба, която накуцваше.

— Какъ да не мисля? Блатото пресъхна. Зимата слиза вече отъ планината. Ще измрагъ малкитѣ ми жабчета.

И сивата жаба заплака:

— Врякъ, врякъ, врякъ!

— Ахъ, не плачи, Сивушке, — отговори куцата жаба, — да заминемъ за жабешкия рай!

— Хубаво ли е тамъ, — попитаха нетърпеливо малкитѣ жабки.

— О, тамъ нѣма студъ, нѣма зима. Долу въ полето, задъ селото, виждате ли. дето свѣти вода? Това сж топлици. Тамъ живѣятъ жаби и зимѣ и лѣте на топло въ топлата вода. Вънъ вали снѣгъ, а въ водата жабитѣ си лежатъ на топло и си почиватъ.

— Тамъ да отидемъ!

* * *

Дойде нощъ. Жабчетата не спаха отъ радостъ, че ще пжтуватъ. Гледаха какъ нѣкой хвърли сребърно кълбо надъ могилата. Издигаше се цѣла нощъ то по небето. И полека уморено падаше на западъ. Щурцитѣ му свирѣха